

Sygn. akt VI KZ 4/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Grzegorzczak

w sprawie radcy prawnego **R. K.**

ukaranego za przewinienie dyscyplinarne z art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 28 ust. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 10 kwietnia 2014 r.,

zażalenia ukaranego na zarządzenie Przewodniczącego Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 10 grudnia 2013 r., sygn. akt .../2013,

o odmowie przyjęcia kasacji własnej obwinionego radcy prawnego od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 11 czerwca 2013 r., sygn. akt .../2013, w części utrzymującej w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w W. z dnia 15 listopada 2012 r., sygn. akt .../2012, z uwagi na niedopełnienie wymogu sporządzenia i podpisania kasacji przez obrońcę lub pełnomocnika

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia kasacji sporządzonej osobiście przez ukaranego, ponieważ mimo wezwania go do uzupełnienia braku formalnego kasacji, w postaci sporządzenia jej przez obrońcę, będącego adwokatem lub radcą prawnym, skarżący nie uczynił tego, nadsyłając jedynie zaświadczenie, że jest wpisany na listę radców prawnych i posiada uprawnienia do wykonywania tego zawodu. W zażaleniu na to rozstrzygnięcie zarzucono

niewłaściwą interpretację art. 526 § 2 k.p.k., przez przyjęcie, że radca prawny nie może wnieść kasacji w sprawie dyscyplinarnej, jeżeli sam jest obwinionym, gdyż jest to nie do pogodzenia z podstawowymi zasadami tego postępowania i oznacza zastosowanie błędnej, rozszerzającej interpretacji tego przepisu. Wywodząc w ten sposób, żalący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przyjęcie jego kasacji do rozpoznania.

Rozpoznając to zażalenie Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest niezasadne. Zgodnie z art. 62² ust. 1 ustawy o radcach prawnych (powoływanej dalej jako u.o.r), od orzeczenia wydanego w drugiej instancji przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny m.in. stronom przysługuje prawo do wywiedzenia kasacji do Sądu Najwyższego. Z uwagi zaś na brak szczegółowej regulacji w przepisach u.o.r. odnośnie wymogów tej skargi, stosownie do jej art. 74¹, stosuje się tu odpowiednio przepisy k.p.k. Te zaś wyraźnie wskazują, że jeżeli kasacja pochodzi od strony, to „powinna być sporządzona i podpisana przez obrońcę lub pełnomocnika będącego adwokatem albo radcą prawnym” (art. 526 § 2 k.p.k.). Nawet zatem, jeżeli strona jest adwokatem lub radcą prawnym, nie może samodzielnie sporządzić i podpisać tej skargi, lecz musi ustanowić obrońcę lub pełnomocnika spośród wykonujących wskazane wyżej zawody, przy czym, gdy ma to być kasacja obwinionego, ustanowionym przez stronę musi być obrońca, jako że to on, a nie pełnomocnik, jest przedstawicielem procesowym takiej strony. Takie też stanowisko jest już ugruntowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 września 2012 r., VI KZ 12/12, LEX nr 1221000, czy z dnia 25 lipca 2013 r., SDI 16/13, LEX nr 1341704). Co więcej, ów obrońca winien samodzielnie sporządzić ten środek, a nie przepisać czy skopiować treść tzw. osobistej kasacji strony (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 29 maja 2013 r., SDI 8/13, OSNKW 2013, z. 9, poz. 80, LEX nr 1356648, czy z dnia 25 lipca 2013 r., SDI 14/13, LEX nr 1347901). Kwestia, że chodzi w sprawie niniejszej o postępowanie dyscyplinarne, a nie postępowanie karne, nie ma tu znaczenia, o czym świadczą też wskazane wyżej judykaty, wydawane również w sprawach dyscyplinarnych radców prawnych. Należy przy tym zauważyć, że osobom wykonującym ten zawód, orzecznictwo Sądu Najwyższego powinno być znane.

W konsekwencji, argumentacja przedstawiona przez skarżącego nie może być w żadnej mierze przyjęta, co oznacza, że zaskarżone zarządzenie jest w pełni prawidłowe. Dlatego Sąd Najwyższy rozstrzygnięcie to utrzymał w mocy.